

Sygn. akt II AKa 73/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Mirosława Strzelecka (spr.)

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok

SO (del.) – Małgorzata Janicz

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2014 r.

sprawy S. S.

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 grudnia 2013 r. sygn. akt VIII K 161/13

Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem) zawierającą podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego przed Sądem Apelacyjnym.

Zwalnia S. S. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

S. S. został oskarżony o to, że:

- w dniu 25 lipca 2013 r. w P., na ul. (...), grożąc użyciem noża i szarpiąc za pasek torebki, dokonał kradzieży torebki damskiej z zawartością portmonetki z suwakiem koloru brązowego, pieniędzy w kwocie 100 zł oraz telefonu komórkowego m-ki S. o łącznej wartości strat 300 zł, na szkodę B. S.,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 r.

I. oskarżonego S. S. uznał za winnego czynu wyżej opisanego z tym, że ustalił, iż dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torebki z zawartością między innymi przedmiotów wskazanych w zarzucie o wartości około 300 złotych, co stanowi przestępstwo z

art. 280 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 2) k.k. wymierzył mu karę

1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podst. art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu S. S. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania od 26 lipca do 19 grudnia 2013 roku;

III. na podst. art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez zniszczenie przedmiotu opisanego w wykazie dowodów rzeczowych 361/13 na k. 106 pod poz. 1, zaś na podst. art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić S. S. przedmiot opisany w wykazie dowodów rzeczowych 361/13 na k. 106 pod poz. 2;

IV. na podst. art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych + VAT tytułem nieopłaconej obrony z urzędu;

V. na podst. art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył **obrońca** oskarżonego.

Autor apelacji zarzucił wyrokowi:

- naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. przez wadliwie dokonaną ocenę materiału dowodowego prowadzącą do przyjęcia, że oskarżony popełnił, zarzucany mu czyn grożąc użyciem noża, który biorąc pod uwagę jego wygląd, właściwości i zastosowanie może być uznany za narzędzie niebezpieczne i w związku z tym przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z art. 280 § 2 k.k. zamiast czynu z art. 280 § 1 k.k. a nadto

- naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. poprzez niedokonanie na rozprawie oględzin bezpośrednich noża, którym posługiwać miał się oskarżony celem ustalenia jego fizycznych cech i możliwości zakwalifikowania go jako narzędzia niebezpiecznego, a poprzestanie jedynie na fotografii noża, która według obrońcy nie pozwala na jego ocenę w kontekście znamion rozboju kwalifikowanego oraz

- rażąco surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności nieadekwatną do zachowania się oskarżonego oraz wymiaru szkody.

Podnosząc te zarzuty wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 280 § 2 k.k. na art. 280 § 1 k.k. W zakresie zarzutu rażącej surowości kary wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w części orzeczenia o karze przez zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary i wydatne złagodzenie kary pozbawienia wolności oraz warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego są niezasadne i to w stopniu wręcz oczywistym.

Prawdą jest, iż Sąd I instancji nie dokonał na rozprawie bezpośrednich oględzin noża którym posługiwał się oskarżony, mimo, iż nóż ten znajdował się w aktach sprawy i poprzestał na ocenie jego właściwości w oparciu o znajdującą się w tychże aktach fotografię.

Bezspornym jest jednakże, iż figurujący na fotografii nóż wygląda identycznie jak nóż, który Sąd Apelacyjny okazał stronom, co potwierdził obrońca oskarżonego na rozprawie przed Sądem II instancji.

Wskazana wyżej okoliczność nie miała wpływu na prawidłowość ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy, iż oskarżony posługiwał się tym nożem, który stanowił niebezpieczne narzędzie w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. Jest to

bowiem przedmiot wykonany z metalu długości 20 cm, posiadający powierzchnię tnącą i cech tych nie odbiera mu to, że jego zakończenie jest nieco zaokrąglone.

Jak trafnie podnosi Sąd I instancji sam oskarżony stwierdził, iż nóż ten nosi dla własnej obrony, a zatem ocenił go jako przedmiot, którym mógłby się skutecznie obronić w razie grożącego mu niebezpieczeństwa.

Zasadnie również uznał Sąd meriti, iż oskarżony posłużył się tym nożem – żądając bowiem od pokrzywdzonej oddania torebki okazał jej ten przedmiot, by wywołać jej lęk i spowodować pożądane przez niego zachowanie.

Mając na uwadze, iż autor apelacji nie kwestionuje pozostałych ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy należało ograniczyć rozważania jedynie do oceny przedmiotu, którym posługiwał się oskarżony.

Za całkowicie nieuzasadnione należy uznać podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego zarzuty obrazy prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k.

i 5 § 2 k.p.k.

Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów nie nosi cech dowolności - jest zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania i w żadnym zakresie nie przekracza granic zasady swobodnej oceny dowodów.

Odnosząc się do zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. stwierdzić należy, iż stan nie dających się usunąć wątpliwości jest stanem niemożności poczynienia ustaleń niewątpliwych mimo wykorzystania wszystkich przewidzianych prawem metod.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy przyjął jedynie ustalenie niewątpliwe, wszystkie wątpliwości zdołał wyjaśnić w toku przewodu sądowego.

Oparcie ustaleń faktycznych co do właściwości przedmiotu, którym posłużył się oskarżony – na dowodzie z fotografii, a nie w oparciu o oględziny przedmiotu – aczkolwiek naruszało przepis art. 410 k.p.k. – nie miało jednak żadnego wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Nie jest także zasadny zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary zwłaszcza gdy się zważy na wysoki stopień szkodliwości dokonanego przez niego przestępstwa, które stanowi zbrodnię.

Wszystkie okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego takie jak młody wiek, wcześniejsza niekaralność, przyznanie się do popełnionego czynu i wyrażona skrucha zostały w należyty sposób uwzględnione przy wymiarze kary czego dowodem jest zastosowanie przez Sąd dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Nie zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania tej kary nie powoduje, że orzeczoną karę można uznać za niewspółmiernie surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Warunkiem bowiem zastosowania takiego dobrodziejstwa jest pozytywna prognoza kryminologiczna, której w przypadku oskarżonego Sąd nie nabrał uznając, iż dotychczasowy sposób jego życia nie gwarantuje, iż w przyszłości nie powróci on na drogę przestępstwa.

Z omówionych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.